

LBRIS

We know
books

Femeia creștină înaintea Domnului

Traducere din limba rusă
Gheorghică Ciocoi

EDITURA DE SUFLET
București

spațiu deplin pentru dezvoltarea forțelor ei raționale și morale. Și, în conformitate cu trăsăturile distinctive ale firii ei, a dat acestor puteri direcția potrivită, a arătat natura, scopul și activitatea lor. Sarcina unei femei constă în asimilarea idealului creștin. Mijlocul în acest scop este educația duhovnicească și morală, o educație serioasă și durabilă, impregnată de lumina credinței și iubirii evanghelice. Fără aceasta, o femeie nu poate avea însemnătatea ce s-ar cuveni, chiar dacă a dobândit libertate și neatârnată în afară. Numai într-o societate care are în vedere poruncile creștine ar putea însă o femeie să fie o adevărată creștină și să atingă jinduita desăvârșire întru Domnul.

Cuprins

Cuvânt înainte.....	5
Atitudinea Mântuitorului Iisus Hristos față de femeie.....	7
Atitudinea creștinilor față de femeie	39
Femeile – propovăduitoare ale creștinismului	65
Despre feciorie	87
Despre familie, Biserică, căsătorie civilă și divorț.....	107
Despre datoriile casnice ale femeii creștine ..	129

Cuvânt înainte

Creștinismul a recunoscut și a afirmat întotdeauna însemnătatea și drepturile femeii. Acest lucru este arătat, întâi de toate, de atitudinea Domnului Iisus Hristos Însuși și a ucenicilor Săi față de femeie. Exemplele evanghelice despre atitudinea Mântuitorului față de femeie arată în chip limpede înalta cinstită pe care o acorda Domnul femeii.

Atitudinea Lui față de femeie a fost mereu plină de luare-aminte și de blândețe, ca să nu mai vorbim de curăția fără seamăn a acestor legături. Mântuitorul a arătat că, dacă cineva are nevoie în mod aparte de ajutorul și de ocrotirea Lui, aceasta era fără doar și poate femeia, care până atunci fusese respinsă și înjosită.

Domnul a vădit în multe rânduri că femeia deține desăvârșirea firii omenești. Adeșori, vorbind cu femeile, El le-a recunoscut însușirea de a înțelege și de a asimila unele

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Traducerea s-a realizat după originalul în limba rusă: A.H. Nadejdin, *Jenșcina bristianka. Obraz i znacenie jenșcîni v bristianstve, O domașnih obezannosteah*, Editura Azbuka verî, Moscova, 2000.

© Editura de Suflet, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Femeia creștină înaintea Domnului / trad. din lb. rusă:
Gheorghită Ciocoi – București: Editura de Suflet, 2025
ISBN 978-606-8633-71-8

I. Ciocoi, Gheorghită (trad.)

adevăruri înalte, ce nu erau ușor de înțeles chiar de către apostoli. Iisus Hristos a dezvăluit adeseori cât de sinceră și de profundă poate fi credința unei femei, cât de arzătoare este dragostea ei, cât de puternic și de curat este devotamentul ei pentru tot ceea ce este mareț și sfânt. Fiecare mișcare a Mântuitorului în raportarea Lui la femeie a fost menită să confirme, să aducă mărturie întregii lumi, despre demnitatea femeii și distrugerea lanțurilor sclaviei, despre înstrăinarea întru care femeia se aflase până atunci.

Potrivit Evangheliei, femeia suferindă a aflat întotdeauna în Mântuitorul Iisus Hristos o compătimire profundă și disponibilitatea deplină de a fi ajutată. În cazul dat, ea nu numai că nu s-a umilit în fața unui bărbat, ci, dimpotrivă, a avut parte de întâietate.

Mântuitorul a arătat adeseori o osebită prețuire pentru femeie, oferindu-Se în chip vădit să o ajute, folosind cele mai blânde cuvinte și slăvindu-i credința și celelalte însușiri morale. Relatările din Evanghelie confirmă pe deplin aceasta...

A.H. Nadejdin

Atitudinea Mântuitorului Iisus Hristos față de femeie

Când Mântuitorul a venit în casa Sfântului Apostol Petru, a găsit-o pe soacra lui bolnavă, suferind de friguri. Domnul S-a aplecat cu osebită atenție asupra bolii ei și nu a dat înapoi în a-i acorda ajutorul Său dumnezeiesc (vezi *Matei* 8, 14).

Într-o zi, pe drum către orașul Nain, Iisus a întâlnit un cortegiu funerar. Era dus către mormânt un tânăr, singurul fiu al mamei sale văduve, care mergea în spatele sicriului înlăcrimată. Nu se aștepta la vreo mângâiere întru nefericirea ei. Învățătorii poporului – fariseii în cea mai mare parte – le asuprau pe văduve (vezi *Matei* 23, 14; *Marcu* 12, 40). Lui Hristos I s-a făcut milă de ea. O roagă să nu mai plângă, apoi, înviindu-l în chip minunat pe fiul ei drag, îl dă mamei sale nedumescite și fericite, pline de teamă față de Mântuitorul (vezi *Luca* 7, 11-7).

S-a întâmplat, de asemenea, ca Iisus să Se afle în sinagogă într-o zi de sabbat și să învețe. Aici era o femeie cuprinsă de optsprezece ani de o boală groaznică, era gârbovă, fără putința de a se îndrepta. Luând aminte la bolnavă, Mântuitorul a chemat-o și, punându-și mâinile peste ea, a izbăvit-o de suferință. Aceasta, îndreptându-se, a început să-L slăvească pe Dumnezeu. Pe fariseul conducător al sinagogii, un adept strict al Legii, mila față de femeie într-o zi de sabbat l-a făcut să se poarte cu asprime, cerându-i să vină să se tămăduiască într-o altă zi decât sâmbăta. Mântuitorul l-a muștrat pe fariseu pentru o asemenea indiferență față de o femeie suferindă. „Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?” (*Luca 13, 15-16*).

Altă dată, când Hristos a trecut printr-o mulțime de oameni, o femeie, care suferise din pricina scurgerii de sânge timp de doisprezece ani și-și cheltuisese zadarnic întreaga avere cu medicii, auzind despre puterea ieșită din comun a Domnului, s-a apropiat pe nesimțite de El, nădăjduind că va scăpa de boală doar prin atingerea de hainele Lui.

Credința femeii nu a înșelat-o: curgerea de sânge s-a oprit, și ea s-a făcut sănătoasă. Hristos nu a vrut să lase credința femeii necunoscută, ci a mărturisit-o tuturor spre vrednicia ei. Când El a întrebat: „Cine s-a atins de Mine?”, femeia, înspăimântată, a căzut înaintea Lui mărturisind în fața mulțimii motivul pentru care s-a atins. El a încurajat-o cu blândețe: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit” (*Matei 9, 22*). A făcut-o să mărturisească nu pentru a o vădi, ci pentru a o slăvi, căci credința ei adâncă putea sluji drept pildă multora. Conducătorul sinagogii, de exemplu, care a cerut lui Hristos vindecarea ficei sale, a putut învăța de la această femeie: el nu era atât de tare în credință, încât să nu se clatine, când a auzit de la un trimis din casa lui că fiica sa murise și că nu mai este nevoie să-L supere pe Învățător. Mântuitorul a venit în casa lui, unde se adunaseră de acum mulțime de bocitori și de muzicanți, pregătindu-se pentru trista ceremonie de înmormântare. În mijlocul plânsului obștesc și al nedumeririi, Iisus, după ce a dat oamenii afară din cameră, a luat pe fiica moartă a lui Iair de mână și a deșteptat-o cu un cuvânt blând, părintesc: „Fiică, ție zic, scoală-te!” (*Marcu 5, 41*).

Într-un alt rând, Mântuitorul Iisus Hristos trecea prin hotarele Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie canaaneancă ie-

șind din acele hotare. Aceasta a strigat: „Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fica mea este rău chinuită de demon” (*Matei* 15, 22). Împrejurarea este memorabilă. În timp ce evreii cărora le era pregătită întâi Împărăția lui Dumnezeu nu credeau în El și-L ocoleau, o femeie păgână se grăbește către Hristos, Îl mărturisește deschis ca fiind Mesia, Fiul lui David, după credința evreilor, și Îi cere îndurare. Ca biată mamă, era greu să vadă cumplita suferință a fiicei sale, ce cădea la pământ inconștientă.

La început, Iisus nu i-a răspuns canaanencei, iar ucenicii, tulburați de femeia care striga, L-au rugat să-i dea drumul, ca să nu mai facă zarvă. Ucenicii s-au purtat disprețuitor cu femeia. Nu bănuiau că, dincolo de cuvintele ei, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „era tănuțit strigătul puternic al unui suflet cu o credință nespusă”. Ei nu au simțit că Hristos părea că nu-i acorda vreo atenție, doar pentru a-i vădi înălțimea morală. Femeia aparținea unui popor care, potrivit legii iudaice, era considerat de neatins, de disprețuit, necurat, și de care trebuia să stai departe (vezi *Deuteronomul* 7, 3). Mântuitorul nu vrea să încalce vădit legea și să fie o ispită pentru evrei. De aceea nu dă atenție femeii. Dar, la cererea ucenicilor de a o lăsa să plece, răspunde după modul de gândi-

re evreiesc: „Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel” (*Matei* 15, 24). Totuși, femeia nu s-a îndepărtat și nu s-a oprit din rugăciunea ei. S-a închinat la picioarele Lui și L-a rugat să o elibereze pe fica sa de demon. I-a cerut ajutorul. Nu s-a tulburat de răspunsul aspru al Domnului, îndreptat către un scop înalt, și la cuvântul Lui: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor” (*Matei* 15, 26), a răspuns: „Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (*Matei* 15, 27).

Femeia canaaneancă exprimă credința în binefacerile mântuitoare ale lui Hristos pentru toți oamenii, deși ele erau desemnate întâi de toate pentru fiii lui Israel. Domnul îi va încerca credința și trăinicia rugăciunii. Mai apoi, Mântuitorul a lăudat-o și a liniștit-o. „Dacă ar fi primit îndată ceea ce ar fi cerut”, însemnează Sfântul Ioan Gură de Aur, „ar fi plecat grabnic și nimeni nu ar fi văzut comoara ei”. Să ia aminte la aceasta cei care se roagă! Părea a fi auzit și înțeles pe deplin învățătura Mântuitorului Iisus Hristos despre rugăciune (vezi *Matei* 7, 7). Mai mult, ea părea să fi auzit și alte cuvinte ale lui Hristos: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și

vă prigonese” (*Matei 5, 44*). Mântuitorul pare că o umilește, făcând-o totuna cu câinii, însă ea Îl slăvește numindu-L „Domn” (vezi *Matei 15, 27*). Creștinismul, în acest caz și în altele asemenea, arată dovezi limpezi ale însușirilor firești ale laturii morale, ale firii feminine, necunoscute lumii vechi sau neobservate de aceasta. Femeile căzute, condamnate și disprețuite de toată lumea, au aflat în Iisus pe ocrotitorul și binefăcătorul lor. Nu Îi este rușine de ele, nu Se îndepărtează de ele, căci El știe că firea blândă a femeii este în stare de iubire și de devotament, propovăduind dragostea, răbdarea și blândețea.

Odată ajunși la templul în care învăța Iisus, cărturarii și fariseii I-au adus o femeie care fusese prinsă în adulter. Printru astfel de cazuri, Legea lui Moise prescria uciderea cu pietre (vezi *Deuteronomul 22, 21*).

Plini de satisfacție, vrăjmașii lui Hristos se așteptau ca El să răspundă la această cerință a Legii. Cel căruia îi plăcea atât de mult să petreacă timpul cu vameșii și cu păcătoșii (vezi *Marcu 2, 15-16*) nu numai că făgăduiește unor astfel de oameni Împărăția lui Dumnezeu, ci chiar o făgăduiește pe aceasta înaintea altora (vezi *Matei 21, 31*). Va începe s-o apere acum pe adulteră în chip deschis, contrar poruncii clare din Legea lui Moise? (vezi *Leviticul 20, 10*), sau va trebui să renunțe la

ocrotirea unor astfel de oameni și, prin urmare, să-și piardă popularitatea?... Așa gândeau cărturarii și fariseii, crezând că-L pun pe Iisus într-o situație fără ieșire.

Hristos a învățat strict despre păcatul adulterului mai mult chiar decât legiuitorii evrei (vezi *Matei 5, 27-28*), dar El a avut întotdeauna în cuget nu partea din afară, formală, legală, a unui caz, ci starea morală, lăuntrică. De aici căuta El să îi îndrepte pe oamenii care erau păcătoși după farisei. De aici a aflat El posibilitatea să îi dea îndreptățire sărmanei femei, pe care fariseii o condamnau plini de tulburare: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei” (*Ioan 8,7*), a spus Mântuitorul, ca răspuns la cererile lor ultimative. Atunci conștiința tuturor i-a vădit. De la cel mai bătrân până la ultimul au început să plece pe rând, în vreme ce Mântuitorul scria pe pământ. Au mai rămas doar Iisus și femeia ce stătea în fața Sa. Ridicându-și capul și nevăzând pe nimeni altcineva decât pe femeie, a spus: „Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nu te-a osândit nici unul?” (*Ioan 8, 10*). Astfel s-a dovedit că femeia, pe care fariseii o acuzau că este adulteră, nu era mai păcătoasă decât ei, ale căror păcate erau tănuite. Ea s-a arătat chiar mai înaltă moral pentru că nu i-a condamnat pe alții pentru ceea ce ea însăși se făcea vinovată.

Nu și-a ascuns păcatul și nu a adus scuze, ci aștepta cu umilință hotărârea pentru soarta ei îndurerată, pentru împrejurările grele ale vieții care au silit-o să păcătuiască. Hristos a văzut aceasta. După ce i-a vădit pe păzitorii legii, El a îndreptățit-o în același timp pe păcătoasa lipsită de apărare, sfătuind-o doar să nu mai păcătuiască pe viitor. A învățat-o să fie îngăduitoare în judecarea faptelor negluite ale aproapelui, indiferent că e vorba de bărbați și de femei, dându-le posibilitatea de pocăință și îndreptare (vezi *Ioan* 8,2-11).

Un caz asemănător de înălțare morală a unei femei căzute este relatat și în Evanghelia după Luca (vezi *Luca* 7, 36-50). Unul dintre farisei L-a invitat pe Mântuitorul Iisus Hristos la el la masă. Atunci o femeie din acea cetate, care era păcătoasă – după unele păreri aceasta ar fi fost Maria Magdalena –, aflând că Hristos e în casa unui fariseu, a adus un alabastru cu mir și a căzut la picioarele Lui. Știindu-și păcatele, femeia plângea cu amar. A udat picioarele lui Iisus cu lacrimi și le-a șters cu părul ei. Totodată, I-a sărutat picioarele și I le-a uns cu mir. Fariseul, stânjenit, când a văzut aceasta, s-a gândit în sinea lui că, dacă Domnul ar fi fost profet, ar fi știut ce fel de femeie Îl atinge și ar fi alungat-o. La urma urmei, era o păcătoasă cunoscută. Mântuitorul a răspuns acestui gând al fariseului cu

o pildă despre doi datornici. Neavând cu ce să plătească, au fost iertați amândoi. Atunci Mântuitorul, lămurind pilda, a arătat limpede de ce femeia merită mai multă milă decât fariseul care nu I-a arătat lui Hristos întreaga ospitalitate, deși L-a invitat la masă. Nu conta că ea era păcătoasă. Dragostea ei fierbinte pentru Mântuitorul, Căruia I-a udat picioarele cu lacrimi și I le-a sărutat turnând mir peste ele, vorbea din destul despre virtuțile ei morale. De la mândrul fariseu femeia căzută nu se aștepta decât la dispreț și asprime. Dar, întâlnind un chip cu trăsături ale sfințeniei, ale iubirii nesfârșite, blândeții și iertării, a fost pătrunsă de o mare dragoste și cucernicie pentru El. S-a pocăit de păcatele cărora le slujise până atunci, poate din pricina greutăților sorții ei umile – și acum multele ei păcate erau iertate pentru că mult a iubit.

Așadar, e limpede că structura morală generală a unei femei nu poate fi evaluată printr-un singur păcat sau printr-un anumit fel de păcat. Bogățiile ei morale pot fi atât de mari, încât de dragul lor e cu neputință să o condamni. Trebuie doar să le apreciezi și să le încurajezi. Deci din nou păcătoasa este preferată dreptului închipuit și este onorată să slujească întregii lumi ca pildă de pocăință autentică, de iubire și credință. În latura rațională, femeile de dinaintea lui